

Sygn. akt I CNP 31/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi D. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 19 marca 2015 r., sygn. akt I Ca (...), wydanego

w sprawie z powództwa D. W.

przeciwko Gminie i Miastu N.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 listopada 2016 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem.

Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może jedynie wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.). Równocześnie, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia posiada ściśle określony cel - służąc uzyskaniu prejudykatu w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c., niezbędnego do dochodzenia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w odrębnym postępowaniu.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania w wypadku jej oczywistej bezzasadności.

Przesłanka ta zachodzi w odniesieniu do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 19 marca 2015 r. Skarżący jako podstawę niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem wskazał błędne, jego zdaniem, uwzględnienie przez Sąd Okręgowy zarzutu przedawnienia, mimo wskazania przez dłużnika, jako podstawy tego zarzutu, nieprawidłowego przepisu prawa. Obok tego, skarżący powołał się na naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. przez brak pełnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w tym zwłaszcza brak wzięcia pod uwagę wątpliwości co do skutecznego podniesienia w okolicznościach sprawy zarzutu przedawnienia.

Błędne wskazanie podstawy prawnej określającej termin przedawnienia roszczenia nie musi przesądzać o nieskuteczności samego podniesienia zarzutu przedawnienia. Konstrukcja przedawnienia zakłada, że po stronie dłużnika leży

decyzja o podniesieniu zarzutu przedawnienia i przekształcenia tym samym zobowiązania z zaskarżalnego w naturalne.

Weryfikacja w postępowaniu cywilnym, czy zarzut przedawnienia został podniesiony w sposób skuteczny prawnie, musi być dokonywana zawsze w powiązaniu z konkretnymi okolicznościami sprawy. Dotyczy to także sposobu uzasadnienia rozstrzygnięcia sformułowanego w tym zakresie, którego treść również powinna być uzależniona od potrzeb występujących na gruncie konkretnej sprawy, ocenianych przez sąd. Z tych powodów, naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. mogłoby stanowić podstawę niezgodności z prawem w opisanym wyżej rozumieniu jedynie w razie popełnienia rażących i ewidentnych uchybień, które nie miały jednak miejsca w wypadku zaskarżonego wyroku.

Z tego powodu, bez konieczności głębszej analizy sprawy, można stwierdzić, że w razie przyjęcia do rozpoznania skarga z oczywistych przyczyn musiałaby zostać uznana za nieuzasadnioną. Zarzuty i argumenty skarżącego nie pozwalają przyjąć, by zaskarżone orzeczenie mogło zostać uznane za niezgodne z prawem. Tym samym w sprawie spełniona została przesłanka określona w art. 424⁹ k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14, niepubl.).

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania.